

Laodicea — Numărul doi

Cornul protestant

Jeff Pippenger

2023-08-27

Este esențial, pentru înțelegerea mesajului care este descoperit în cartea Apocalipsei, să se recunoască rădăcinile, dezvoltarea și semnificația Reformei Protestante. Trei linii principale din istoria acelei Reforme privesc Biblia, metodologia corectă care trebuie folosită în studierea Bibliei și, de asemenea, faptul că solii aleși de-a lungul acelei istorii sunt repere ale acelei istorii. Ca întotdeauna, Satana a încercat să ascundă Biblia King James prin mai multe contrafaceri, a căutat să ascundă metodologia corectă pentru înțelegerea Bibliei prin mai multe contrafaceri și, de asemenea, a căutat să ascundă solii corecți (repere) care au fost ridicăți de-a lungul acelei istorii.

„Însă Satana nu a stat nepăsător. El a încercat acum ceea ce a încercat în orice altă mișcare de reformă — să înșele și să nimicească poporul, strecurându-i un surogat în locul lucrării adevărate. Așa cum au existat Hristoși mincinoși în primul secol al bisericii creștine, tot astfel s-au ridicat profeți mincinoși în secolul al șaisprezecelea.” Tragedia veacurilor, 186.

În istoria millerită din 1840 până în 1844, mantia protestantismului (care este unul dintre cele două coarne ale fiarei de pe pământ, care reprezintă Statele Unite) a trecut asupra adventismului millerit, care a devenit cornul protestant. În același timp, bisericile care mai înainte mărturisiseră că sunt protestante au devenit protestantism apostat sau, așa cum le-au identificat milleriții, „fiicele Romei”. Când protestanții au respins solia primului înger în 1843, au căzut, iar milleriții au continuat purtând mantia protestantismului. Istoria millerită a fost punctul culminant al lucrării lui Dumnezeu de a aduce „biserica Sa din pustie” la înțelegerea deplină a Cuvântului lui Dumnezeu.

Deschiderea judecății de cercetare a adus testul Legii lui Dumnezeu și, în mod deosebit, al Sabatului. Pentru a proclama solia celui de-al treilea înger era nevoie de o biserică ce susținea Legea lui Dumnezeu, care fusese îngropată sub tradițiile și obiceiurile papale în timpul Evului Întunecat. Hristos i-a adus pe protestanți la istoria anilor 1840–1844 și a prezentat testul lui Ilie, al cărui tip a fost William Miller; iar când protestanții au respins solia lui Miller, ei s-au întors la Roma. Testul soliei primului înger, așa cum a fost vestită de Miller, a fost prefigurat de Ilie pe Muntele Carmel.

Na Ilie akaja kwa watu wote, akasema, Mtasita hata lini kati ya mawazo mawili? Ikiwa BWANA ndiye Mungu, mfuateni; lakini ikiwa Baali ndiye, basi mfuateni. Wala watu hawakumjibu neno. 1 Wafalme 18:21.

În 1840, când s-au confruntat cu mesajul lui Ilie, reprezentat de Miller și de primul înger, protestanții l-au ales pe Baal!

Protestantska reformacija bila je otpečaćivanje istina Biblije koje je započelo sa „zvijezdom Danicom“, za koju je bilo obećano da će biti dana tokom istorije predstavljene crkvom u Tijatiri. Neposredni napad protiv Biblije započeo je vjekovima ranije i jasno je prikazan u knjizi Velika

borba, naročito kroz istoriju Valdenžana. Godine 1930. Benjamin Wilkerson objavio je knjigu Our Authorized Bible Vindicated. Ta knjiga dokumentuje ratovanje protiv svetih izvornih tekstova koji su na kraju upotrijebljeni za prevod Biblije kralja Jakova i raznih sotonskih krivotvorenih tekstova koje su promovisali i koje još uvijek promovišu katolici, otpali protestantizam i laodikijski adventisti. To ratovanje započelo je mnogo prije istorije Valdenžana, ali oni su putokaz i simbol onih koji su dali svoje živote da posvjedoče o važnosti ispravnih rukopisa koji su na kraju prevedeni u Bibliju kralja Jakova iz 1611. godine.

Producerea Biblii King James în anul 1611 a trecut printr-un proces de traducere foarte precis. Procesul de traducere și publicare a Biblii a fost împlinit prin șapte etape de producție. De asemenea, a fost nevoie de șapte ani pentru a-l duce la îndeplinire, iar șapte ani biblici înseamnă două mii cinci sute douăzeci de zile. Acesta este, desigur, același număr de zile profetice în care Isus a întărit legământul cu mulți, în împlinirea capitolului nouă din Daniel. În mijlocul acelei săptămâni sacre, Hristos a fost răstignit, iar, bineînțeles, Hristos răstignit este centrul Biblii. Cele șapte etape pentru a produce Cuvântul curat al lui Dumnezeu au fost următoarele.

- Mai întâi: Traducerea inițială de către persoane individuale: Aproximativ 50 de traducători au fost împărțiți în șase comitete, fiecare responsabil pentru diferite secțiuni ale Biblii. Aceste persoane au lucrat la traducerea din limbile originale (ebraică, aramaică și greacă) în limba engleză.
- A doua: Revizuirea de către comitet: După ce fiecare comitet își încheia traducerea unei secțiuni, lucrarea era revizuită de membrii comitetului înșiși. Aceasta a permis o contribuție colectivă și corectarea erorilor.
- Al treilea: Revizuirea de către Comitetul General: Traducerile comitetelor individuale au fost apoi înaintate unui grup mai larg de specialiști, denumit Comitetul General. Acest comitet era alcătuit din reprezentanți ai fiecăruia dintre cele șase comitete de traducere. Ei au revizuit întreaga lucrare, comparând și armonizând diferitele traduceri ale comitetelor.
- A patra: Revizuire și revizie suplimentară: versiunea revizuită a Comitetului General a fost trimisă înapoi comitetelor individuale pentru o revizuire și o rafinare suplimentară. Acest proces iterativ a contribuit la asigurarea faptului că traducerea era consecventă și exactă.
- Al cincilea: Revizuirea finală și aprobarea: După ce comitetele individuale și-au încheiat revizuirile, proiectul final a fost înaintat Comitetului General pentru revizuirea finală și aprobare.
- Al șaselea: Aprobarea regală și publicarea: traducerea aprobată a fost apoi prezentată regelui Iacob I pentru aprobarea sa.
- Al șaptelea: Odată ce și-a acordat aprobarea regală, traducerea a fost publicată în 1611 sub denumirea de Versiunea King James (Versiunea Autorizată) a Biblii.

Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate: ca argintul încercat într-un cuptor de pământ, curățit de șapte ori. Tu le vei păzi, Doamne, Tu le vei feri de neamul acesta pentru totdeauna. Psalmii 12:6, 7.

În războiul lui Satana împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și împotriva semnelor de hotar reprezentate de diferiții soli ai acelei istorii în desfășurare și ai metodologiei corecte care trebuie folosite în împărțirea dreaptă a Cuvântului Său, Biblia King James din 1611 este un semn de hotar identificat în mod specific în Psalmul doisprezece. Niciuna dintre diferitele Biblii contrafăcute care au fost produse prin manuscrise catolice corupte nu îndeplinește criteriile Psalmului doisprezece. Procesul de purificare care a cuprins șapte pași și perioada de două mii cinci sute douăzeci de zile identifică Biblia King James drept „cuvintele curate” ale lui Dumnezeu. Dumnezeu făgăduiește să păstreze Biblia King James ca fiind Cuvântul Său curat pentru totdeauna și, prin urmare, făgăduiește să susțină metodologia „istoricismului” care a fost folosită de reformatorii protestanți, inclusiv de William Miller.

În secolul al paisprezecelea, John Wycliffe, care este identificat drept „steaua de dimineață a Reformei” în cartea Tragedia veacurilor, a fost folosit de Dumnezeu pentru a traduce Biblia într-o limbă pe care chiar și un om de rând să o poată înțelege. El este solul care marchează reperul începutului Reformei Protestante.

„Marea mișcare pe care a inaugurat-o Wycliffe, menită să elibereze conștiința și intelectul și să dezrobească națiunile atât de multă vreme legate de carul triumfal al Romei, își avea izvorul în Biblie. Aici se afla sursa aceluia râu de binecuvântare care, asemenea apei vieții, s-a revărsat de-a lungul veacurilor începând din secolul al paisprezecelea. Wycliffe a primit Sfintele Scripturi cu o credință neclintită ca fiind revelația inspirată a vocii lui Dumnezeu, o regulă suficientă pentru credință și viață. El fusese educat să privească Biserica Romei ca autoritatea divină și infailibilă și să primească, cu o reverență neîndoielnică, învățăturile și obiceiurile statornicite de o mie de ani; dar s-a întors de la toate acestea pentru a asculta de sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. Aceasta era autoritatea pe care îi îndemna pe oameni s-o recunoască. În locul bisericii care vorbea prin papă, el a declarat că singura autoritate adevărată este glasul lui Dumnezeu care vorbește prin Cuvântul Său. Și el a învățat nu numai că Biblia este o descoperire desăvârșită a vocii lui Dumnezeu, ci și că Duhul Sfânt este singurul ei interpret și că fiecare om trebuie, prin studierea învățăturilor ei, să-și cunoască singur datoria. Astfel, el a întors mintea oamenilor de la papă și de la Biserica Romei către Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Wycliffe a fost unul dintre cei mai mari dintre Reformatori. Prin amploarea intelectului, prin claritatea gândirii, prin tăria de a susține adevărul și prin îndrăzneala de a-l apăra, puțini dintre cei care au venit după el i-au fost egali. Curăția vieții, sârguința neobosită în studiu și în lucrare, integritatea necoruptibilă și iubirea și credincioșia asemenea lui Hristos în slujirea sa l-au caracterizat pe cel dintâi dintre Reformatori. Și aceasta, în pofida întunericii intelectuale și a corupției morale a epocii din care s-a ridicat.”

„Caracterul lui Wycliffe este o mărturie a puterii educatoare și transformatoare a Sfintelor Scripturi. Biblia a fost aceea care l-a făcut ceea ce era. Efortul de a cuprinde marile adevăruri ale revelației comunică prospețime și vigoare tuturor facultăților. El lărgeste mintea, ascute percepțiile și maturizează judecata. Studiul Bibliei va înnobila orice gând, simțământ și aspirație, așa cum niciun alt studiu nu o poate face. El dă statornicie scopului, răbdare, curaj și tărie; rafinează caracterul și sfințește sufletul. Un studiu sincer și reverențios al Scripturilor,

aducând mintea cercetătorului în contact direct cu mintea infinită, ar da lumii oameni cu un intelect mai puternic și mai activ, precum și cu principii mai nobile, decât a rezultat vreodată din cea mai aleasă instruire pe care o poate oferi filozofia omenească. „Descoperirea cuvintelor Tale”, spune psalmistul, „dă lumină, dă pricepere.” Psalmii 119:130.” Tragedia veacurilor, 93, 94.

După mărturia privitoare la John Wycliffe din Tragedia veacurilor, sora White oferă o listă de reformatori credincioși (waymarks), care ajunge în cele din urmă până la reformatorul John Knox. Ea identifică o întrebare semnificativă adresată lui John Knox de către Maria, regina Scoției.

“Ioan Knox se întorsese de la tradițiile și misticismele bisericii, pentru a se hrăni din adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, iar învățătura lui Wishart îi întărise hotărârea de a părăsi comuniunea Romei și de a se alătura reformatorilor persecutați...”

„जब सकटल्याण्डकी रानीको सामुन्ने, जसको उपस्थितिमा प्रोटेस्टेन्टहरूको धेरै अगुवाहरूको उत्साह म्लान भएको थियो, आमनेसामने उपस्थिति गराइयो, तब जोन नक्सले सत्यको पक्षमा अटल साक्षी दए। उनी स्नेहप्रदर्शनद्वारा जतिनि सकने व्यक्तित्व थिएनन्; धर्मीहरूका सामु उनी कर्तृपति विचलित भएनन्। रानीले उनलाई विधर्मको अभियोग लगाइन्। उनले जनतालाई राज्यद्वारा नषिध गरिएको धर्म स्वीकार गर्न सकिएका छन्, उनले घोषणा गरिन्, र यसरी शासकहरूको आज्ञापालन गर्न प्रजालाई आदेश दनि परमेश्वरको आज्ञा उल्लङ्घन गरेका छन्। नक्सले दृढतापूर्वक उत्तर दए:—‘जसरी साँचो धर्मले न त आफ्नो उद्गम राजकुमारहरूबाट पायो, न त आफ्नो अधिकार, तर केवल अनन्त परमेश्वरबाट, त्यसरी प्रजाहरू पनि आफ्ना शासकहरूको रुचिअनुसार आफ्नो धर्म गढ्न बाध्य हुँदैनन्। कनिका धेरैपटक यस्तो हुन्छ कि सबै मानसिद्धमध्ये शासकहरू नै परमेश्वरको साँचो धर्मबारे सबैभन्दा अज्ञानी हुन्छन्। यदि अब्राहामको सम्पूर्ण सन्तानले फरिऊनको धर्म अपनाएको भए, जसका प्रजा तनीहरू लामो समयसम्म थिए, म तपाईंलाई विन्ती गर्छु, महोदया, संसारमा कस्तो धर्म रहने थियो? अनि यदि प्रेरतिहरूका दनिहरूमा सबैले रोमी सम्राटहरूको धर्म नै अपनाएका भए, म तपाईंलाई विन्ती गर्छु, महोदया, आज पृथ्वीमाथि कस्तो धर्म रहने थियो? ... यसरी, महोदया, तपाईं बुझ्न सक्नुहुन्छ कि प्रजाहरू आफ्ना शासकहरूको धर्म मान्न बाध्य हुँदैनन्, यद्यपि उनीहरूलाई तनिप्रति आदर देखाउन आज्ञा गरिएको छ।’

Spuse Maria: „Voi tâlcuiți Scriptura într-un fel, iar ei [învățătorii romani] o tâlcuiesc în altul; pe cine să cred și cine va fi judecător?”

„«Să-L credeți pe Dumnezeu, care vorbește limpede în Cuvântul Său», a răspuns reformatorul; «iar dincolo de ceea ce vă învață Cuvântul, să nu credeți nici pe unul, nici pe celălalt. Cuvântul lui Dumnezeu este limpede în sine însuși și, dacă într-un loc oarecare există obscuritate, Duhul Sfânt, care niciodată nu este în contradicție cu Sine, explică același lucru mai clar în alte locuri, astfel încât să nu poată rămâne nicio îndoială decât pentru aceia care sunt în chip încăpățânat ignoranți.» Acestea au fost adevărurile pe care neînfricatul reformator, cu primejdia vieții sale, le-a rostit în auzul regalității. Cu același curaj neclintit a rămas statornic în hotărârea sa, rugându-se și luptând luptele Domnului, până când Scoția a fost eliberată de papalitate.” Tragedia veacurilor, 250, 251.

Interacțiunea dintre reformator și regină evidențiază al treilea fir din istoria Reformei, care identifică efortul lui Satana de a contraface Biblia, reformatorii și metodologia studiului biblic. Răspunsul lui John către Regină a fost că metodologia corectă este „istoricismul”, întemeiată pe faptul că o linie a istoriei profetice este explicată de Duhul Sfânt printr-o altă linie a istoriei

profetice.

Lumina fusese deschisă în întuneric. Wycliffe și primii reformatori, de-a lungul întregii istorii millerite, au folosit o metodă de studiu biblic denumită „istoricism”. Istoria metodei biblice de studiere a Bibliei este adesea trecută cu vederea, dar este esențial să fie recunoscută dacă cineva dorește cu adevărat să vadă semnificația regulilor de interpretare profetică adoptate de Miller și ulterior de Future for America.

Există doar două biserici pe care sora White le identifică drept poporul lui Dumnezeu purtând un nume distinctiv: Israelul antic și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

„Motivele pentru care suntem numiți poporul lui Dumnezeu trebuie repetate iar și iar. Deuteronomul 4:1–13” Manuscript Releases, volumul 8, 426.

Biserica apostolilor, biserica din pustie în timpul întunericului papal, nu au fost niciodată numite poporul desemnat al lui Dumnezeu, căci termenul (însemnând a fi numit) reprezintă o biserică căreia i se încredințează responsabilitatea de a fi depozitara Legii lui Dumnezeu, iar odată cu adventismul trebuiau să fie și depozitara adevărilor profetice ale lui Dumnezeu.

„Dumnezeu a chemat biserica Sa în acest timp, așa cum a chemat pe Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul satâr al adevărului, prin soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Asemenea sfintelor oracole încredințate Israelului din vechime, acestea constituie un depozit sacru care trebuie transmis lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care primește lumina soliilor lui Dumnezeu și înaintea ca agenți ai Săi pentru a face să răsună avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului.” Testimonies, volumul 5, 455.

William Miller a reprezentat solul ales pentru a deschide adevărurile profetice ale lui Dumnezeu, iar când acele adevăruri au condus un popor la ușa deschisă a Locului Preasfânt în 1844, Dumnezeu a deschis atunci Legea lui Dumnezeu. Wycliffe este un reper în deschiderea Bibliei și în producerea începuturilor Reformei Protestante, dar el este, de asemenea, un reper al lucrării lui Dumnezeu de a statornici „marile adevăruri ale profeției”. John Wycliffe a fost luceafărul de dimineață identificat în istoria celor o mie două sute șaiszeci de ani ai stăpânirii papalității. Lucrarea lui a început în secolul al paisprezecelea, apoi, în secolul al șaptesprezecelea, un alt reper al acelei linii profetice a fost producerea Bibliei King James în 1611. Pe acea linie ajungem în cele din urmă la reperul regulilor lui Miller de interpretare profetică. Miller este un reper pe acea linie a adevărului, și la fel sunt și regulile lui. Regulile lui dau mărturie despre un reper la sfârșitul adventismului reprezentat prin publicarea Prophetic Keys.

Dacă nu înțelegem că regulile lui Miller au fost un reper pe o linie a istoriei profetice, reprezentând lucrarea de păstrare a textelor originale și corecte ale Bibliei, precum și lucrarea de deschidere a adevăratei înțelegeri a Bibliei, care a cerut ca reformatorii să fie călăuziți să înțeleagă și să folosească metodologia sacră de studiu numită „istoricism”, ne lipsește informația necesară pentru a recunoaște adevărurile profetice asociate cu lucrarea de prezentare și păstrare a luminii celui

de-al treilea înger la sfârșitul adventismului. Din acest motiv, este important să facem o scurtă trecere în revistă a acelei linii de istorie.

Singura definiție autentică a cuvântului „protestant” este a protesta împotriva Romei. Dacă o biserică încetează să protesteze împotriva Romei, ea nu mai este protestantă și atunci devine o fiică a Romei, așa cum s-a întâmplat cu protestanții care au respins solia primului înger. Înțelegerea fundamentală care a devenit „motto-ul” protestanților ieșiți din Biserica Catolică a fost „Biblia și numai Biblia”. Totuși, istoria atestă faptul că Biblia trebuia să fie împărțită drept.

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept cuvântul adevărului. Dar ferește-te de vorbăriile lumești și deșarte, căci ele vor înainta spre tot mai multă neevlavie. 2 Timotei 2:15, 16.

Metoda de studiu biblic pe care protestanții au fost călăuziți s-o folosească în eforturile lor de a împărți drept cuvântul adevărului este „istoricismul”. Acea metodă a constituit o țință precisă și serioasă pentru atacul lui Satana, și el a atacat-o.

„Trebuie să cunoaștem noi înșine ce constituie creștinismul, ce este adevărul, care este credința pe care am primit-o, care sunt regulile Bibliei — regulile date nouă de cea mai înaltă autoritate.” The 1888 Materials, 403.

Subminarea metodologiei biblice folosite de Reformatori până la William Miller inclusiv este identificată în mod specific ca începând în secolul al XV-lea cu un savant iezuit numit Francisco Ribera (1537–1591), căruia i se atribuie popularizarea interpretării futuriste. El a scris un comentariu la cartea Apocalipsei care propunea o interpretare futuristă a profețiilor, îndepărtându-le de contextul istoric. Ribera a inventat această metodologie cu scopul de a se împotrivi adevărului pe care metodologia historicismului îl producea întotdeauna. Acest adevăr era că papa de la Roma este antihristul profeției biblice.

În secolele al șaptesprezecelea și al optsprezecelea se poate dovedi că protestantismul știa că metodologia falsă a lui Ribera era satanică și nesănătoasă. Protestanții din acea istorie au scris cărți și broșuri împotriva „vorbirilor deșarte și nelegiuite” ale învățatului iezuit. Dar, în 1909, a fost publicat calul troian, Biblia de referință Scofield, iar trimiterile introduse în notele de subsol ale Bibliei se întemeiau pe învățăturile lui Ribera și ale unui alt iezuit numit Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza a scris sub pseudonimul Juan Josafat Ben-Ezra și a publicat o carte intitulată Venirea lui Mesia în glorie și măreție. Asemenea lui Ribera înaintea lui, cartea a constituit un atac direct asupra împlinirii profețiilor din cartea Apocalipsei.

Satana atisobanukirwa ko ubutumwa yagombaga kujijisha no gupfukirana mu rujijo ari bwo butumwa bw'imbuzi ya nyuma buva mu gitabo cy'Ibyahishuwe. Kwinjiza amagambo y'ubuhemu n'ibiganiro by'ubusa by'abo bapadiri babiri b'Abayezuwiti mu nyandiko z'icyitonderwa ziri muri Scofield Reference Bible byahaye Satani uburyo bwo kuyobya Abaporotesitanti b'abahakanyi ngo bemere uburyo bw'Abayezuwiti, bityo bahumishwe amaso ntibabone ukuri. Ibyo Satani yabigezeho abinyujije mu kwinjiza ingero nyinshi za gihanura za Gatolika, zakuyeho amahirwe yo kumenya neza uwo umwanzi wa Kristo wo mu buhanuzi bwa Bibiliya ari we. Ntabwo byagoye

Satani gukora ubwo buriganya, kuko Abaporotesitanti bari basanzwe baragarukiye ku itorerero ry'i Roma ubwo banangaga ubutumwa bwa Miller mu 1843.

Au fost publicate de-a lungul anilor mai multe cărți și articole care documentează atacul lui Satan împotriva Bibliei, atac care a început în primele câteva secole după răstignirea lui Hristos. Acest atac a ajuns într-un punct în care au fost introduse manuscrise contrafăcute pentru a produce Biblii contrafăcute. Satan i-a atacat, de asemenea, pe reformatorii care au fost ridicați pentru a susține Cuvântul lui Dumnezeu atât în timpul vieții lor, cât și după moartea acelor Reformatori.

Numai gândiți-vă cum tratează istoricii și teologii adventiști de ziua a șaptea moderni subiectul lui William Miller. Este ca și cum i-ar fi dezgropat oasele și le-ar fi aruncat în fluviul Mississippi.

„William Miller tulbura împărăția lui Satana, iar vrăjmașul de moarte căuta nu numai să zădărnicească efectul soliei, ci și să-l nimicească pe sol însuși. Pe măsură ce Părintele Miller făcea o aplicare practică a adevărului Scripturii la inimile ascultătorilor săi, mânia creștinilor doar cu numele se aprindea împotriva lui, tot așa cum mânia iudeilor s-a stărnit împotriva lui Hristos și a apostolilor Săi. Membrii bisericii au instigat clasele cele mai de jos, iar în mai multe rânduri vrăjmașii au complotat să-i ia viața când avea să părăsească locul adunării. Dar îngerii sfinți se aflau în mulțime, iar unul dintre ei, în chip de om, a luat brațul acestui slujitor al Domnului și l-a condus în siguranță departe de mulțimea înfuriată. Lucrarea lui nu era încă încheiată, iar Satana și uneltele sale au fost dezamăgiți în planul lor.” Spirit of Prophecy, volumul 4, 219.

Priviți cum aceleași două categorii ale adventismului (teologii și istoricii) au minimalizat și au ascuns validitatea regulilor lui Miller, despre care sora White ne spune că vor fi folosite de toți cei care vestesc cu adevărat întreprinderile solii îngerești.

„Cei care sunt angajați în vestirea soliei celui de-al treilea înger cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat Părintele Miller. În mica carte intitulată Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, Părintele Miller oferă următoarele reguli simple, dar inteligente și importante, pentru studiul și interpretarea Bibliei:—”

„[Citate regulile unu până la cinci.]”

„Ceea ce precede este o parte din aceste reguli; iar în studiul nostru al Bibliei, toți vom face bine să luăm aminte la principiile enunțate.” Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

Fără a revedea cele trei fire ale liniei istoriei profetice asociate cu dezvoltarea și întemeierea Cuvântului lui Dumnezeu, este cu neputință să se vadă însemnătatea unei mărturii majore menite să-l susțină pe William Miller ca solul care a fost preînchipuit prin Ilie în prezentarea soliei sale, și ca Moise în făgăduința că Miller va fi ridicat în învierea celor dreپți, și ca Elisei în disponibilitatea lui de a-și părăsi ferma și de a sluji soliei lui Ilie. Sora White îi identifică pe toți cei trei eroi biblici ca preînchipuindu-l pe William Miller, care este acum tratat de teologii și istoricii adventiști moderni ca și cum ar fi fost pur și simplu vreun „biet băiat de la țară” din secolul al XVIII-lea.

William Tyndale a fost unul dintre mulții reformatori ridicați în această linie a istoriei profetice. Dacă mi-ar fi îngăduit să o spun astfel, „declarația lui de misiune” împotriva solilor papei cu care a

intrat în contact era: „Îl voi face pe băiatul care mână plugul să cunoască mai mult din Scripturi decât cunoașteți voi.” William Miller a fost băiatul de la țară care mâna plugul și a împlinit profeția lui Tyndale.

Această introducere a fost mult simplificată în ceea ce privește întreaga istorie care ar fi putut fi adusă ca sprijin pentru ceea ce am prezentat până acum. Vom lua acum în considerare câteva semnături ale lui Alfa și Omega, pentru a reveni la examinarea lui Miller ca reper și sol.

Cartea lui Daniel este începutul unei cărți alcătuite din două cărți. Sfârșitul acelei cărți este cartea Apocalipsei. Deși sunt două cărți distincte, împreună ele reprezintă o singură carte.

În urmă cu ani, am avut o interacțiune publică cu un teolog adventist de ziua a șaptea bine-cunoscut, care lucra la Institutul de Cercetări Biblice al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Teologul încerca să-mi corecteze înțelegerea ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, precum și înțelegerea mea cu privire la „necurmata” din cartea lui Daniel. În cadrul interacțiunii noastre, care s-a desfășurat pe o anumită perioadă de timp, deoarece a constat în redactarea de către el a unui articol la care eu am răspuns, la care el a revenit cu un răspuns, iar apoi, desigur, mi-am prezentat din nou gândurile, și tot așa mai departe, el m-a informat că, în cadrul comitetului în care lucra la Conferința Generală, era considerat expertul în cartea lui Daniel, iar un coleg de-al său era considerat expertul de referință în cartea Apocalipsei. În interacțiunile noastre, el nu a dorit să abordeze puncte din cartea Apocalipsei, ci mai degrabă să le trimită colegului său. El a dorit să păstreze discuția numai în cartea lui Daniel.

Sora White limpeziște faptul că Daniel și Apocalipsa sunt o singură carte. La acel nivel, ele reprezintă Biblia, care este o singură carte alcătuită din două cărți, cea veche și cea nouă. Sora White comentează, de asemenea, despre biserica iudaică, care consideră că numai cartea veche este cea singură carte, și comentează, de asemenea, despre aceia care nesocotesc cartea veche, deoarece ei înțeleg sau sunt dispuși să înțeleagă numai cartea nouă. Mărturia ei inspirată este că, dacă accepți numai noul, atunci îl respingi pe cel vechi, și invers. Ca teologul să pretindă că era expert în Daniel, dar nu și în Apocalipsa, înseamnă a repeta concepția iudaică de a accepta numai Vechiul Testament, iar noi știm unde a dus acea perspectivă îngustă pe iudei. A lua oricare dintre părțile acestei chestiuni — a accepta vechiul și nu noul sau a accepta noul, dar nu vechiul — înseamnă a respinge întreaga mărturie.

„Mântuitorul i-a întrebat pe ucenicii Săi dacă au înțeles aceste lucruri. Ei au răspuns: «Da, Doamne.» Atunci El le-a zis: «De aceea, orice cărturar care a fost învățat pentru Împărăția cerurilor este asemenea unui om, stăpân al casei, care scoate din vistieria lui lucruri noi și vechi.» În această parabolă, Isus a pus înaintea ucenicilor Săi răspunderea aceluia a căror lucrare este să dea lumii lumina pe care au primit-o de la El. Vechiul Testament era toată Scriptura existentă pe atunci; dar nu a fost scris numai pentru cei din vechime; el era pentru toate veacurile și pentru toate popoarele. Isus voia ca învățătorii doctrinei Sale să cerceteze cu stăruință Vechiul Testament pentru acea lumină care stabilește identitatea Sa ca Mesia prevestit în profeție și descoperă natura misiunii Sale față de lume. Vechiul și Noul Testament sunt de nedespărțit, căci amândouă sunt învățăturile lui Hristos. Doctrina iudeilor, care primesc numai Vechiul Testament, nu este spre mântuire, deoarece ei Îl resping pe Mântuitorul a cărui

viață și slujire au fost o împlinire a Legii și a profețiilor. Iar doctrina acelor care înlătură Vechiul Testament nu este spre mântuire, fiindcă respinge ceea ce este mărturie directă despre Hristos. Scepticii încep prin a discredita Vechiul Testament, și nu mai este decât un pas până la a nega valabilitatea Noului, și astfel amândouă sunt respinse.”

„Židovi imaju malo uticaja na hrišćanski svet u pokazivanju važnosti zapovesti, uključujući obavezujući zakon o Suboti, jer, iznoseći stare riznice istine, odbacuju nove u ličnim učenjima Isusa. S druge strane, naj snažniji razlog zbog kojeg hrišćani ne uspevaju da utiču na Židove da prihvate Hristova učenja kao jezik božanske mudrosti jeste to što, iznoseći riznice njegove reči, s prezirom postupaju prema bogatstvima Starog zaveta, koja su ranija učenja Sina Božjeg, data preko Mojsija. Oni odbacuju zakon objavljen sa Sinaja i Subotu četvrte zapovesti, ustanovljenu u edenskom vrtu. Ali propovednik jevanđelja, koji sledi Hristova učenja, steći će temeljno poznanje i Starog i Novog zaveta, da bi ih mogao izložiti narodu u njihovoj pravoj svetlosti kao nerazdvojnu celinu — pri čemu jedno zavisi od drugoga i osvetljava ga. Tako će, kao što je Isus poučio svoje učenike, iz svoje riznice iznositi ‘novo i staro.’“ Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Counselul precedent are o altă aplicare pentru adventiștii laodiceeni. A pretinde că crezi Biblia în întregime ei, atât Vechiul, cât și Noul Testament, și totuși a respinge Spiritul Profeției, este aceeași groapă a acceptării unei singure mărturii. Sunt necesari doi martori pentru a stabili adevărul, astfel că este imposibil să se stabilească adevărul cu un singur martor; iar dacă cineva încearcă să facă aceasta, el respinge ambii martori, întemeindu-și credința pe ceea ce este numit „jumătăți de adevăr”.

Voi repeta acum o întrebare care se afla într-unul dintre articolele inițiale care au apărut începând din iulie 2023. Întrebarea este: „Ce lumină nouă a ieșit din adventism din 1863 încoace?” Răspunsul este simplu: „Niciuna.”

„Cartea lui Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o profeție, cealaltă o revelație; una este o carte pecetluită, cealaltă o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Alpha și Omega identifică, așadar, faptul că Daniel este primul, iar Apocalipsa cea din urmă. Daniel reprezintă începutul, iar Apocalipsa reprezintă sfârșitul adventismului.

„Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și de neînțeles. În ea este reluată aceeași linie de profeție ca în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate.” Manuscript Releases, volumul 9, 8.

La începutul adventismului, chiar în versetele care constituie stâlpul central al adventismului, versetele care au fost desigilate în 1798, Isus S-a prezentat ca „Palmoni”, Minunatul Numărător. La sfârșitul adventismului, Isus Se prezintă ca „Alpha and Omega”, minunatul lingvist — Cuvântul lui Dumnezeu. Din acest motiv, începutul adventismului și solia primului înger au fost „atârinate de

timp”. La sfârșitul adventismului, solia celui de-al treilea înger va fi atârnată de Cuvântul Său.

Începutul și sfârșitul adventismului au loc în timpul istoriei celei de-a șasea împărății a profeției biblice; prin urmare, ele au loc în timpul începutului și sfârșitului Statelor Unite. Istoria profetică a Statelor Unite este istoria celor două coarne ale Republicanismului și Protestantismului. La încheierea acelei istorii, aceste două coarne se vor fi schimbat din miel în balaur. Republicanismul se va schimba în democrație, iar Protestantismul se va schimba în Protestantism apostat. Când paharul timpului de probă al Statelor Unite va începe să se apropie de încheiere, așa cum se întâmplă chiar acum, cele două coarne ale Republicanismului apostat și Protestantismului apostat vor forma o icoană a fiarei, unind astfel biserica și statul într-un singur corn care vorbește ca un balaur. Dar Dumnezeu nu va fi lăsat fără un martor, căci, în procesul aducerii Statelor Unite la încheiere, El va ridica adevăratul corn al Protestantismului, pentru a protesta atât împotriva icoanei fiarei din Statele Unite, cât și, după aceea, împotriva icoanei fiarei care se confruntă cu întreaga lume. Ridicarea cornului Protestant la sfârșitul Statelor Unite va fi împlinită în cadrul aceleiași structuri istorice în care cornul Protestant a fost ridicat la începutul Statelor Unite. Un fost popor al legământului va fi trecut cu vederea, iar un popor nou va deveni noul popor al legământului. Nu este nimic nou sub soare.

Când folosim profețiile de timp înțelese și prezentate în istoria millerită pentru a evalua Alfa și Omega, constatăm că ele sunt una și aceeași. Fiecare profeție de timp începe cu o istorie în care profeția este proclamată, iar acea istorie prefigurează întotdeauna istoria în care profeția este împlinită.

Istoria profeției celor două mii trei sute de ani a început odată cu al treilea decret, în anul 457 î.Hr., și s-a încheiat cu solia celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844. În perioada premergătoare, dar înainte de venirea celui de-al treilea decret, a fost împlinită lucrarea de ridicare a templului și a Ierusalimului. În același fel, în istoria care a precedat venirea celui de-al treilea înger, au fost statornicite adevărurile fundamentale ale templului millerit.

În 1798 s-a împlinit profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani, care a început în 723 î.Hr., odată cu împrăștierea celor zece seminții din nord. Acea profeție identifica două perioade de o mie două sute șaiszeci de ani, marcând călcarea în picioare a templului literal și a Ierusalimului literal de către Roma păgână literală, urmată de o mie două sute șaiszeci de ani în care Roma papală a călcat în picioare cetatea spirituală și templul spiritual. Profeția a început odată cu distrugerea împărăției de nord și cu împrăștierea cetățenilor împărăției. Jumătatea profeției, în 538, marchează sfârșitul călcării în picioare a poporului lui Dumnezeu de către Roma păgână, a patra împărăție a profeției biblice, și produce împrăștierea bisericii lui Dumnezeu în pustia Evului Întunecat. Sfârșitul acelei profeții de timp, în 1798, marchează sfârșitul celei de-a cincea împărății a profeției biblice. Împrăștierea celor zece seminții din nord și a bisericii creștine care a fugit în pustie reprezintă strângerea acelor care sunt sortiți să devină cornul protestantismului. Reperele profetice sunt adesea reprezentate prin contrariile lor, iar o împrăștiere poate reprezenta o strângere, așa cum Ilie îl reprezintă pe Ioan Botezătorul. În aceeași confruntare profetică, Ilie nu moare, iar Ioan Botezătorul moare.

În anul 677 î.Hr., seminția de sud a lui Iuda (identificată, de asemenea, în Scripturi drept țara cea slăvită) a fost împrăștiată pentru două mii cinci sute douăzeci de ani, perioadă care s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Acea profecie identifica călcarea în picioare a poporului lui Dumnezeu, pe care Daniel îl identifică drept „oștirea” în Daniel 8:13, 14.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre fărâdeleaga pustiirii, care dau atât sfântul locaș, cât și oștirea, ca să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit.” Daniel 8:13, 14.

Profeția celor două mii trei sute de ani, care s-a încheiat în același timp cu profetația celor două mii cinci sute douăzeci de ani, începută în 677 î.Hr., identifica călcarea în picioare a sanctuarului, așa cum este arătată în Daniel 8:13, 14. Profetația împrăștierii lui Iuda în 677 î.Hr. a fost precedată de trei atacuri ale lui Nebucadnețar, iar acea profecie s-a încheiat la sosirea celei de-a treia solii, la 22 octombrie 1844.

Cele două profetii de câte două mii cinci sute douăzeci de ani, încheiate, respectiv, în 1798 și 1844, identifică cei patruzeci și șase de ani ai zidirii temeliei templului millerit. Moise a stat patruzeci și șase de zile primind instrucțiuni pentru zidirea templului; refacerea templului lui Irod, în vremea lui Hristos, a durat patruzeci și șase de ani, care s-au încheiat în anul botezului lui Hristos. De la botez, El a mers în pustie timp de patruzeci de zile, iar când S-a întors, a curățit templul pentru prima dată, iar iudeii cărcotași au vrut să știe cu ce autoritate făcea un asemenea lucru.

다음은 유대인의 유월절이 가까운 때라, 예수께서 예루살렘에 올라가사 성전 안에서 소와 양과 비둘기 파는 자들과 돈 바꾸는 자들이 앉아 있는 것을 보시고, 가는 끈으로 채찍을 만드사 양과 소와 함께 그들을 다 성전에서 내쫓으시며 돈 바꾸는 자들의 돈을 쏟으시고 상을 엮으시며, 비둘기 파는 자들에게 이르시되, 이것들을 여기서 가져가라. 내 아버지의 집으로 장사하는 집을 만들지 말라 하시니라. 제자들이 성경에 기록된 바, 주의 전을 사모하는 열심이 나를 삼키리라 한 것을 기억하더라. 이에 유대인들이 대답하여 그에게 이르되, 네가 이런 일을 행하니 무슨 표적을 우리에게 보이겠느냐? 예수께서 대답하여 그들에게 이르시되, 이 성전을 헐라. 내가 사흘 동안에 일으키리라 하시니, 그러므로 유대인들이 이르되, 이 성전은 사십육 년 동안 지었거늘 네가 사흘 동안에 일으키겠느냐? 그러나 예수는 성전 된 자기 육체를 가리켜 말씀하신 것이라. 그러므로 죽은 자 가운데서 살아나신 후에야 제자들이 이 말씀하신 것을 기억하고 성경과 예수께서 하신 말씀을 믿었더라. 요한복음 2:13-22.

Templul millerit a fost ridicat în patruzeci și șase de ani, începând din 1798, la încheierea primei profetii de două mii cinci sute douăzeci de ani, și s-a încheiat patruzeci și șase de ani mai târziu, la împlinirea celei de-a doua profetii de două mii cinci sute douăzeci de ani, în 1844. Acei patruzeci și șase de ani au început odată cu venirea primului înger și s-au încheiat odată cu venirea celui de-al treilea înger, căci Hristos a spus că templul Său avea să fie ridicat în trei zile. Dacă nu sunteți dispus să vedeți aceste fapte, aceasta se datorează la două probleme principale, pe lângă problemele care pot exista într-o inimă nevoitoare și neconvertită. Prima problemă este că nu sunteți dispus să abordați Cuvântul profetic din perspectiva că istoria se repetă. Nu sunteți istoricist. Cealaltă problemă este incapacitatea de a aplica cuvintele simbolice care au fost

consemnate în Cuvântul lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu. Începuturile tuturor acestor profeții identifică sfârșitul și ele identifică întotdeauna mult mai mult decât simple istorii care se repetă.

Biblia spune că noi suntem un templu pentru Duhul Sfânt, iar templul trupului este alcătuit din patruzeci și șase de cromozomi. Oamenii de știință care studiază acei patruzeci și șase de cromozomi ne informează că cei douăzeci și trei de cromozomi masculini și cei douăzeci și trei de cromozomi feminini sunt înfășurați în jurul unei proteine care are forma unei cruci.

En Daniel doce hay tres profecías de tiempo conectadas; la primera hace referencia a la dispersión del poder del pueblo santo, la cual representa los «siete tiempos» de Levítico veintiséis. La dispersión del poder del pueblo santo que ellos cumplieron fue de dos mil quinientos veinte años; sin embargo, en Daniel doce solo se hace referencia a la última mitad de ese período. Presenta a Daniel como no entendiendo lo que se quería decir con aquella declaración.

Și l-am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și, când va fi sfârșit de zdrobit puterea poporului celui sfânt, toate aceste lucruri se vor împlini. Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Daniel 12:7, 8.

Դանիել տասներկուսը պատկերում է այն պատգամը, որ բացվում է վախճանի ժամանակ, որը 1798 թվականն էր: Այդ հատվածում Դանիելը ներկայացնում է Ուիլյամ Միլերին՝ այն պատմության մեջ իմաստունների գլխավոր խորհրդանիշը: Միլերն առաջինը առաջնորդվեց դեպի Ղևտական քանվեցի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը, և յոթերորդ ու ութերորդ համարներում նա ներկայացնում է այն իմաստուններին, որոնք պետք է հաշտեցնեն այն ճշմարտությունը, որ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա ցրումը ամենայն որոշակիությամբ նույնացվում է որպես Աստծո կողմից Իր ժողովրդի ցրումը:

Iar dacă nici după toate acestea nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Și voi frânge mândria puterii voastre; și voi face cerul vostru ca fierul, iar pământul vostru ca arama. Leviticul 26:18, 19.

„Mândria” Israelului antic a fost aceea că li s-a îngăduit să-L respingă pe Dumnezeu ca Împărat al lor și să-și aleagă un împărat omenesc. Mândria lor, care premerge căderii (Proverbe 16:18), era dorința lor de a fi ca toate împărățiile idolatre din jurul lor. Înlăturarea mai întâi a împărăției de nord și apoi a împărăției de sud a fost risipirea puterii (împăratului), în 723 î.Hr. și, respectiv, 677 î.Hr.

Miller i-a reprezentat pe cei înțelepți care au înțeles sporirea cunoștinței ce fusese desigilată în versetele anterioare din Daniel doisprezece, iar în versetele șapte și opt el este prezentat ca neînțelegând legătura dintre o mie două sute șaiszeci de ani și cele două mii cinci sute douăzeci de ani ai împrăstierii poporului lui Dumnezeu. Daniel îl reprezintă pe poporul lui Dumnezeu la sfârșitul adventismului, după cum îl reprezintă și pe Miller la începutul adventismului. La sfârșitul

adventismului există aceeași dilemă, căci, întrucât adventismul a pus deoparte înțelegerea lui Miller cu privire la „șapte vremi”, a fost silit să identifice cei o mie două sute șaiszeci de ani doar cu Evul Întunecat. Cei înțelepți de la sfârșit aveau de rezolvat o problemă asemănătoare cu aceea pe care o ilustrează Daniel și Miller. De ce este folosită terminologia din Levitic douăzeci și șase pentru a ilustra trei vremi și jumătate, în loc de șapte vremi?

Miller nu a împăcat niciodată pe deplin această dilemă, dar în 1856 ultima „lumină profetică nouă” a fost prezentată într-o serie de șase articole care nu au fost niciodată încheiate, identificând cele șapte vremi ca reprezentând trei ani și jumătate în care Roma păgână a călcat în picioare pe Israelul literal al lui Dumnezeu, urmate de trei ani și jumătate în care Roma papală a călcat în picioare Israelul spiritual. Șapte ani mai târziu, adventismul a respins fățiș toată lumina cu privire la cele șapte vremi, pregătind această dilemă pentru cei înțelepți la vremea sfârșitului în 1989, când, așa cum este descris în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, țările care reprezentau fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite.

Lumină dintâi dată lui Miller a fost respinsă în 1863, iar ultima lumină asupra subiectului a fost dată de Hiram Edson în acele șase articole. Acele articole au fost întrerupte și, șapte ani („vremi”) mai târziu, puterea lui Israelul modern a fost pusă deoparte pentru a imita bisericile idolatre care, cu câțiva ani înainte, fuseseră identificate pe bună dreptate ca fiind fiicele Babilonului. Cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase, ca doctrină profetică, au devenit piatra de poticnire, iar mândria Israelului antic, așa cum este reprezentată prin dorința lor de a-l avea pe Saul să domnească peste ei ca împărat, s-a repetat. Isus reprezintă sfârșitul prin început.

Cartea lui Daniel identifică, de asemenea, o profeție de o mie două sute nouăzeci de ani, împreună cu o profeție de o mie trei sute treizeci și cinci de ani, amândouă începând de la înlăturarea „necurmatei” în 508. Înlăturarea „necurmatei” reprezintă îndepărtarea rezistenței Romei păgâne față de ridicarea puterii papale în 538. A existat o perioadă de tranziție de treizeci de ani înainte ca puterea papală să fie așezată pe tronul pământului în 538, iar apoi cei o mie două sute șaiszeci de ani rămași se încheie în 1798. Cei treizeci de ani de tranziție de la o împărăție la următoarea identifică ultimii ani ai stăpânirii papale care duc la așezarea pe tronul pământului, în 1798, a celei de-a șasea împărății din profeția biblică. Începutul profeției de o mie două sute nouăzeci de ani identifică o tranziție de la o împărăție a profeției biblice la următoarea împărăție a profeției biblice, după cum o face și încheierea acelei profeții.

Profeția celor o mie trei sute treizeci și cinci de ani, care a început la înlăturarea „jertfei necurmate” în 508, se încheie în 1843.

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:11, 12.

ការព្យាករណ៍នៃមួយពាន់បីរយសាមសិបបួនឆ្នាំ បានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1843
ហើយដានីយ៍លៃបាននិយាយថា អស់អុនកដលៃ «រង់ចាំ»
នៅពេលដលៃការព្យាករណ៍នោះនឹងគួរបានបំពេញ នឹងទទួលពុទ្ធពរៈពរ។ សីសុទ្ធីរ រ៉ែត
បាននិយាយដូចនេះ។

„Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844.”

„Mesajul a fost dat. Și nu trebuie să fie nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Un mesaj va fi dat în curând, prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până va deveni un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

Prin urmare, începutul profeției celor o mie trei sute treizeci și cinci de ani marchează o trecere de la religia păgânismului la religia papalității, identificând astfel o trecere de la protestantism la protestantismul millerit.

Cei Adventiști care resping adevărurile fundamentale ale adventismului resping toate profețiile de timp pe care le-au prezentat milleriții, chiar și cele două mii trei sute de zile din Daniel 8:14. Ei ar putea foarte bine să tăgăduiască acest fapt, însă se poate arăta în mod logic că acest fapt este adevărat; dar punctul meu de acum este altul, așa că voi lăsa aceasta deoparte pentru moment, în timp ce încercăm să aducem acest articol la o încheiere.

ការបកខ្លឹមសារនៃ «ដនៃដីដំរង្កើង» របស់យូដា នៅឆ្នាំ 677 មុន គ.ស.
តំណាងឲ្យការដាន់ឈ្លី «កងពល» ក្នុង ដានីយ៍លៃ 8:13, 14
ហើយចង្អុលបង្ហាញទៅកាន់ការបង្កកិច្ចទ្រង់នៃដនៃដីដំរង្កើងសម័យទំនើប
គឺសហរដ្ឋអាមេរិក។ រយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំនៃខែដដលៃទាំងនោះ
បានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 457 មុន គ.ស. ហើយតំណាងឲ្យការដាន់ឈ្លី «ទីបរិសុទ្ធ»។

Apoi am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, care dau atât sfântul locaș, cât și oștirea, să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit.” Daniel 8:13, 14.

677 î.Hr. și 457 î.Hr. sunt date legate prin relația dintre poporul lui Dumnezeu și sanctuarul lui Dumnezeu. Dumnezeu a adus din nou împreună atât oastea, cât și sanctuarul, în același timp, la 22 octombrie 1844. Cei două sute douăzeci de ani dintre 677 î.Hr. și 457 î.Hr. simbolizează o perioadă în care Dumnezeu stabilește un semn de hotar care reprezintă o sporire a luminii. La 22 octombrie 1844 a sosit lumina celui de-al treilea înger, lumina sanctuarului a început să strălucească și o oaste era acolo pentru a proclama lumina.

În linia profetică ce identifică lupta întreită în care s-au angajat Satana și Hristos, a fost produsă Biblia King James din 1611. Exact două sute douăzeci de ani mai târziu, în 1831, William Miller și-a publicat pentru prima dată solia:

„Timp de nouă ani, William Miller a fost convins că trebuie să-și prezinte solia bisericilor; dar a așteptat, nădăjduind că vreo autoritate recunoscută va proclama vestea cea bună a unui Mântuitor care avea să vină în curând. Așteptând astfel, el n-a făcut decât să dovedească adevărul soliei; aveau numele că trăiau, dar mureau cu repeziciune. În 1831, Miller a ținut prima sa cuvântare asupra profețiilor.” Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77.

Nkulunkulu wavikela imibhalo yasekuqaleni engcwele nelungileyo eyasetshenziswa ekukhiqizeni iBhayibheli. Wase ekhiqiza iBhayibheli laKhe ngo-1611. Wase evusa isithunyuwa esasizosebenzisa imithetho etholakala, ekhishwa, futhi emiswe ngaphakathi eBhayibhelini ukuze kuvezwe umlayezo wengilosi yokuqala. Ngo-1831, umlayezo kaMiller waqiniswa ngokomumo, njengoba nomlayezo emlandweni kaKristu waqiniswa ngokomumo nguJohane uMbhapathizi, njengoba umlayezo uye waqiniswa ngokomumo kuyo yonke iminyakazo yokuguqula. Umlayezo kaMiller, okuwumlayezo wengilosi yokuqala omemezela ukuvulwa kokwahlulelwa, usekelwa ngokuqondile ngokusetshenziswa kwenkathi yesiprofetho yeminyaka engamakhulu amabili namashumi amabili. Kwakuwumlayezo wesixwayiso ekuqaleni kombuso wesithupha wesiprofetho seBhayibheli—i-United States.

În 1996, a început lucrarea Future for America, iar solia celui de-al treilea înger, care fusese desigilată în 1989 — solia ce identifica vindecarea răni de moarte a papalității și legea duminicală ce urma să vină în curând — a fost publicată într-o revistă intitulată The Time of the End. Solia de la sfârșitul adventismului fusese formalizată, așa cum fusese formalizată și solia de la început. La început, solia era ancorată în timp și reprezenta o dezvoltare ulterioară a adevărilor cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu. În 1996, la două sute douăzeci de ani după nașterea Statelor Unite în 1776, solia de la sfârșitul adventismului a fost formalizată și reprezenta o dezvoltare ulterioară a soliilor celor trei îngeri.

Pe măsură ce abordăm istoria paralelă a cornului republican și a cornului protestant în istoria celei de-a șasea împărății din profeta biblică, trebuie să se înțeleagă cine este cornul protestant și cine nu este.

Sârguiește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile lumești și deșarte, căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. 2 Timotei 2:15, 16.